

Τι κάνουμε τώρα; (2) – Η ανάγκη για παλλαϊκό μέτωπο

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Με την ανεργία και τη φτώχεια να καλπάζουν, έχουμε ήδη επιτύχει, εν μέρει, τον στόχο που έβαλε η ελίτ το 2010: να μείνουμε στην ΕΕ για να μην γυρίσουμε στη δεκαετία του 1950. Έτσι, μείναμε μεν στην ΕΕ, αλλά γυρίσαμε —μέσα σε τρία χρόνια— στη δεκαετία του 1950! Και αυτό δεν είναι σχήμα λόγου. Σύμφωνα με την απογραφή του 1961, περίπου 24% του ενεργού πληθυσμού ήταν τότε άνεργο ή υποαπασχολούμενο. Σήμερα, μόνο οι άνεργοι φθάνουν το 27%. Μολονότι δεν υπάρχουν, από όσο γνωρίζω, ακριβή στοιχεία για τη φτώχεια στη δεκαετία του '50, μπορούμε να κάνουμε κάποιες λογικές υποθέσεις. Το 2011, στην αρχή της κρίσης, με ανεργία περίπου 18%, σύμφωνα με στοιχεία της Eurostat, σχεδόν οι μισοί Έλληνες ζούσαν στο όριο της φτώχειας ή του κοινωνικού αποκλεισμού, δηλ. δυσκολευόντουσαν να καλύψουν βασικές ανάγκες (ενοίκιο, ηλεκτρικό, θέρμανση, διατροφή με κρέας ή ψάρι δύο φορές την εβδομάδα, διακοπές κ.λπ.). Με την ανεργία σήμερα αυξημένη κατά 50% σε σχέση με το 2011, μπορεί κανείς να φανταστεί πόσοι θα είναι οι κοινωνικά αποκλεισμένοι σε σχέση με το 2011 και το 1961.

Ο μόνος λόγος που η φτώχεια δεν είναι το ίδιο φανερή όσο το 1961 είναι ότι, ενώ η εισοδηματική φτώχεια σήμερα θα πρέπει να είναι σημαντικά υψηλότερη από τότε, πολλοί από τα χαμηλότερα εισοδηματικά στρώματα βρίσκονται ακόμη με περιουσιακά στοιχεία (αυτοκίνητο, ιδιόκτητο σπίτι κ.λπ.) που απέκτησαν με τον εύκολο δανεισμό, τον καιρό της “ισχυρής Ελλάδας” (της φούσκας). Όσο όμως παραμένουν στην ανεργία και τη χαμηλόμισθη απασχόληση θα τα χάνουν και αυτά σταδιακά. Και αντίθετα με τα αναίσχυντα ψεύδη των ντόπιων και ξένων ελίτ καθώς και των άθλιων ΜΜΕ που ελέγχουν οι ίδιες, (τα οποία, όπως στα πιο ολοκληρωτικά καθεστώτα, έχουν “κομμένη” κάθε συζήτηση ενάντια στην ΕΕ), τόσο η ανεργία όσο και οι άθλιοι μισθοί θα παραμείνουν βασικά στα ίδια επίπεδα, παρά τις όποιες στατιστικές αλημνείες. Ακόμη και να έλθουν οι ξένοι ληστοεπενδυτές, που όπως ελπίζουν οι ελίτ θα προσελκυστούν από την Κινεζοποίηση της εργασίας στην Ελλάδα, όσο το επίπεδο και η διάρθρωση της παραγωγής και της απασχόλησής μας θα συνεχίζει να προσδιορίζεται από την παγκόσμια αγορά και την ΕΕ, και όχι από εμάς τους ίδιους συλλογικά σε μια αυτοδύναμη (όχι αυτάρκη) οικονομία που θα μας εξασφαλίζει την οικονομική και εθνική κυριαρχία, η κατάσταση θα παραμείνει βασικά η ίδια.

Δεν χρειάζεται βέβαια να ασχοληθούμε με τους απατεώνες της «Αριστεράς», οι οποίοι, ακόμη και μετά τα καταστροφικά μέτρα που επέβαλαν στα λαϊκά στρώματα της Κύπρου οι ξένες και ντόπιες ελίτ συνεχίζουν την εξαπάτηση ότι θα μπορούσαν να εφαρμόσουν λύσεις «αντιμνημονιακές» μέσα στην ΕΕ, ή να αραδιάζουν

παραμύθια για Μέτωπο του Νότου, όταν όλες οι χώρες αυτές συμφώνησαν στην καταστροφή της Κύπρου! Και είναι εξαπάτηση, διότι οι Ευρω-ελίτ έδειξαν, στη πράξη, πόσο εύκολα μπορούν να υποτάξουν κάθε λαό, αρκεί να κόψουν τη ρευστότητα (που την ελέγχουν) σε μια οικονομία. Ούτε χρειάζεται να ασχοληθούμε με τις κούφιες εκκλήσεις για «γενικό ξεσηκωμό» κ.λπ., όταν μετά τρία χρόνια «ξεσηκωμών», απεργιών, «αγανακτισμένων» στις πλατείες και «αυτο-οργάνωσης» στη διαχείριση της φτώχειας μας, οι κοινοβουλευτικές Χούντες που διαδέχονται η μια την άλλη εφαρμόζουν στο ακέραιο το πρόγραμμά τους, γράφοντας στα παλιότερα των παπουτσιών τους κάθε παρόμοια «αντίσταση».

Η αιτία γι' αυτή την καταστροφική ήττα του λαϊκού κινήματος είναι βέβαια ότι δεν υπάρχει οργανωμένο λαϊκό κίνημα με συγκροτημένο πρόγραμμα για την έξοδο των λαϊκών στρωμάτων από την οικονομική καταστροφή. Και γι' αυτό φέρει ακέραια την ευθύνη η Αριστερά. Διότι παρόμοια κινήματα σχετικά με μια καταστροφική οικονομική και κοινωνική κρίση δεν μπορούν να ανακύψουν «από κάτω», αφού προϋποθέτουν σημαντικό βαθμό συνειδητοποίησης για τα αίτια και τους τρόπους διεξόδου από αυτήν. Δεν μιλάμε για μια ξένη στρατιωτική κατοχή, οπότε δεν χρειάζεται ιδιαίτερη συνειδητοποίηση για να αντιληφθεί κανείς ποιος είναι ο στόχος και τι πρέπει να κάνει. Μιλάμε για ένα σύστημα που ελέγχει όχι μόνο την οικονομική και πολιτική ζωή αλλά και την ίδια τη σκέψη.

Και όταν υπάρχουν τμήματα της «Αριστεράς» (τα οποία βέβαια έχει κάθε λόγο να τα προβάλλει το σύστημα) που ηθελημένα ή μη εξαπατούν τα λαϊκά στρώματα για τους πραγματικούς στόχους και τρόπους διεξόδου από την καταστροφή, τότε η ευθύνη της αντισυστημικής Αριστεράς είναι ακόμη μεγαλύτερη. Και αυτό, διότι μόνο αυτή η Αριστερά μπορεί να συνειδητοποιήσει ότι οι πραγματικοί στόχοι δεν είναι η κακιά Μερκελ, ή οι κακοί νεοφιλελεύθεροι, ή το κακό Ευρώ, αλλά το ίδιο το σύστημα της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης (όπως εκδηλώνεται μέσα από την ένταξή μας στην ΕΕ) —που μόνο νεοφιλελεύθερη μπορεί να είναι.

Είναι επομένως επιτακτική η ανάγκη για ένα οργανωμένο, παλλαϊκό Μέτωπο που θα πρέπει να αγωνιστεί όχι για την ανατροπή ολόκληρου του καπιταλιστικού συστήματος και την κατάκτηση (με αυτή την έννοια) της λαϊκής εξουσίας—κάτι που προϋποθέτει εντελώς διαφορετικές υποκειμενικές συνθήκες από τις σημερινές—αλλά για την άμεση μονομερή έξοδο της χώρας μας από την ΕΕ και την αποκοπή από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Έτσι μόνο θα αποκτήσουμε οικονομική και, κατά συνέπεια, εθνική κυριαρχία και θα μπορέσουμε να στηριχθούμε στις δικές μας παραγωγικές δυνάμεις και όχι στις πολυεθνικές. Και γι' αυτόν τον στόχο, που είναι και αναγκαία προϋπόθεση για οποιαδήποτε συστημική αλλαγή στο μέλλον, υπάρχουν τόσο οι αντικειμενικές όσο και οι υποκειμενικές συνθήκες. Αλλά για τις οικονομικές και γεωπολιτικές επιπτώσεις μιας παρόμοιας στρατηγικής θα χρειαστεί να επανέλθουμε.